

Sygn. akt VIII *Pa 105/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.)
Sędziowie:	Małgorzata Andrzejewska del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...)

w R.

o zapłatę odprawy rentowej

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 15 stycznia 2019 r. **sygn. akt** IV P 604/18

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) sędzia Małgorzata Andrzejewska

Sygn. Akt VIII Pa 105/19

UZASADNIENIE

Powódki : E. B., J. P. i A. J. wniosły pozew przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. w Z. domagając się zasądzenia solidarnie na ich rzecz odprawy rentowej w kwocie 12.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2015r.

Uzasadniając swoje żądania powódki podały, że nabyły spadek po zmarłym w dniu 3 grudnia 2015r. T. B.. Wskazały, że T. B. nabył uprawnienia do renty inwalidzkiej w 1982r. w związku z wypadkiem przy pracy w (...) Przedsiębiorstwie

Budownictwa (...), w którym pracował od 15 września 1976r. do 30 czerwca 1990r., skąd odszedł w związku z redukcją etatów. Mimo nabycia uprawnień do renty nadal pracował - od 1 lipca 1991r. do dnia 31 maja 1992r. w S. Przedsiębiorstwie Usługowo – Produkcyjno – Handlowym w K.. Stosunek pracy rozwiązany został na podstawie porozumienia stron. Od 1 czerwca 1992r. do 30 czerwca 1997r. pracował również w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K.. Powódki podały również, że z żadnego z tych zakładów powód nie otrzymał odprawy rentowej. Ostatnim miejscem zatrudnienia T. B. była pozwana spółdzielnia. Powódki wyjaśniły, że T. B. nie wnosił o zapłatę odprawy rentowej gdyż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło bez wypowiedzenia w związku z długotrwałą chorobą. Odprawa rentowa nie została mu wypłacona. Końcowo powódki wskazały, że strona pozwana nie wypłaciła odprawy tłumacząc, że nie wie czy nie została ona wypłacona w innych zakładach pracy. Zdaniem powódek, gdyby odprawa została wypłacona informacja o tym fakcie powinna znaleźć się w świadectwie pracy.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie solidarnie od powódek kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego podniosła również zarzut przedawnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, przyznała okoliczności dotyczące zatrudnienia T. B. u poszczególnych pracodawców oraz okoliczność nabycia spadku po nim przez powódki, podniosła jednak, że powódki wykazały jedynie, iż zmarły nie otrzymał odprawy rentowej u niej i w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K.. Pozwana wyjaśniła, że jednorazowość odprawy wynika wprost z treści art. 92¹ §2 kp, który stanowi, że pracownik, który otrzymał odprawę nie może ponownie nabyć do niej prawa. Według pozwanej wypłacenie przez nią odprawy, w sytuacji gdy nie jest jasne czy nie została ona wypłacona wcześniej stanowiłoby jej niegospodarność i spotkać by się mogło z zarzutem ze strony członków jej zarządu. Według pozwanej zgodnie z treścią art. 6 kc na powódkach spoczywał ciężar udowodnienia faktu, że T. B. nie otrzymał wcześniej odprawy rentowej, co wynikało z nie odnalezienia dokumentacji kadrowo – płacowej z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...). Według pozwanej stanowisko powódek, że informacja o wypłaceniu odprawy rentowej powinna być zawarta w świadectwie pracy jest błędne. Przepisy rozporządzeń dotyczących świadectwa pracy nie nakładały na pracodawcę obowiązku umieszczenia informacji o wypłaceniu odprawy pieniężnej. Pozwana podniosła również, że powódki nie wykazały, że stosunek pracy u niej ustał w związku z przejściem na rentę bowiem prawo do renty wypadkowej ustalone zostało już decyzją z dnia 15 sierpnia 1983r. od dnia 30 sierpnia 1982r. wobec czego związek czasowy i przyczynowy między przejściem na rentę a ustaniem stosunku pracy jest nieoczywisty. Według pozwanej w przedmiotowej sprawie brak jest związku funkcjonalnego pomiędzy rozwiązaniem przez nią stosunku pracy z powodem z powodu długotrwałej choroby w 2015r., a przyznaniem mu prawa do renty wypadkowej w 1983r. Tymczasem ustanie stosunku pracy jak i przyznanie renty inwalidzkiej powinno następować bezpośrednio po sobie. Odnosząc się do poniesionego zarzutu przedawnienia wyjaśniła, że w wysłanym powodowi oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę błędnie wskazała datę rozwiązania stosunku pracy oznaczając ją na dzień 30 września 2015r. w sytuacji gdy z przepisów prawa wynikało, że rozwiązanie umowy o pracę następuje z dniem doręczenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy. W związku z powyższym oraz przy uwzględnieniu, że zgodnie z art. 291 §1 kp roszczenia ze stosunku pracy przedawniają się z upływem 3 miesięcy od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro odprawa stała się wymagalna w dacie rozwiązania stosunku pracy to roszczenie przedawniło się z dniem 10 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Zabrzcu wyrokiem z dnia 15 stycznia 2019r. sygn.. IVP 604/18 - zasądził od pozwanej na rzecz powódki E. B. kwotę 12.600 zł (dwanaście tysięcy sześćset złotych) tytułem odprawy rentowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2015 roku; oddalił powództwo A. J. i J. P.;

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

Jak ustalono, przed podjęciem zatrudnienia u pozwanej zmarły T. B. zatrudniony był u następujących pracodawców:

- w okresie od 15 września 1976r. do 30 czerwca 1990r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w C.,
- w okresie od 1 lipca 1990r. do 31 maja 1991r. w Przedsiębiorstwie Usługowo – Produkcyjno – Handlowym (...) S. J. w K.,

- od dnia 1 czerwca 1992r. do 30 czerwca 1997r. w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K..

W świadectwach brak informacji o dokonaniu wypłaty odprawy rentowej .

Decyzją z dnia 15 sierpnia 1983r. (...) Oddział w T. przyznał T. B. od dnia 30 sierpnia 1983r. rentę inwalidzką z tytułu wypadku przy pracy.

Zmarły T. B. był zatrudniony u pozwanej w dwóch okresach. :

- od 1.października 1999r. do 29 lutego 2000r. ,

- od 1 marca 2000r. do 30 września 2015r.

Pismem z dnia 2 września 2015r. doręczonym T. B. dnia 9 września 2015r. pozwana oświadczyła mu, że rozwiązuje z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika z powodu długotrwałej choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku tj. 182 dni choroby trwającej od dnia 10.02.2015r. do 10.08.2015r. W oświadczeniu wskazano, że umowa o pracę rozwiązuje z dniem 30 września 2015r. (dowód oświadczenie pozwanej z dnia 02.09.2015r. k. 10)

Dnia 30 września 2015r. pozwana wystawiła T. B. świadectwo pracy, z którego wynika, że stosunek pracy trwał od 1 marca 2003r. do 30 września 2015r.

Decyzją z dnia 18 listopada 2015r. (...) Oddział C. przyznał T. B. emeryturę częściową.

Dnia 1 lutego 2017r. Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji wystawił zaświadczenie, w którym wskazano, że zmarły T. B. nie otrzymał od tego pracodawcy odprawy emerytalnej.

W aktach emerytalnych i rentowych T. B. brak jest informacji o wypłaceniu mu odprawy rentowej bądź emerytalnej.

Spadek po zmarłym w dniu 3 grudnia 2015r. T. B. nabyły : powódki na podstawie ustawy po 1/3 części .

Powódki zwracały się Archiwum (...) Stowarzyszenia (...) w Ł. oraz do Archiwum Państwowego w K. i W., do Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych o wydanie dokumentów dotyczących zatrudnienia T. B. w Przedsiębiorstwie (...) oraz w (...) w K. jednak otrzymały informacje, z których wynikało albo, że archiwa nie dysponują dokumentacją osoby o tym nazwisku albo nadsyłało dokumenty, w których nie było informacji o wypłacie odprawy rentowej. (dowód korespondencja powódek z archiwum k. 13 – 15 oraz k. 23 – 25, 34 - 36)

Powódka E. B. wezwała pozwaną pisemnie do zapłaty odprawy rentowej po zmarłym mężu.

Regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanej przewiduje, że pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje odprawa pieniężna, której wysokość uzależniona jest od stażu pracy.

Dokonując niniejszych ustaleń Sąd Rejonowy oparł się na wskazanych wyżej dowodach, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż roszczenie powódki E. B. zasługiwało na uwzględnienie, bowiem spełnione zostały wszystkie przesłanki uprawniające ją do otrzymania odprawy po zmarłym mężu.

W pierwszej kolejności wskazano, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia nie mógł odnieść skutku. Zgodnie z art. 291 kp roszczenia ze stosunku pracy, w tym dotyczące wypłaty odprawy, przedawniają się z upływem 3 lat od daty ich wymagalności. Roszczenie o zapłatę odprawy rentowej jest wymagalne od dnia rozwiązania stosunku pracy także wtedy, gdy decyzja przyznająca rentę lub emeryturę została wydana później (wyrok z 9 kwietnia 1998r., I PKN 508/97, OSNP 1999/8/267). Skoro pozwana sama, w wystawionych przez siebie dokumentach (dwukrotnie najpierw w oświadczeniu o rozwiązaniu stosunku pracy, a następnie w świadectwie pracy)

wskazała, że stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 30 września 2015r. to należało uznać, że pozew złożony w dniu 28 września 2018r. przez powódki, nie będące pracownicami pozwanej i działające w oparciu o wystawioną przez pozwaną dokumentację złożony został z zachowaniem trzyletniego terminu, zwłaszcza że pracodawca mógł wskazać inny termin rozwiązania umowy o pracę niż ten wynikający z przepisów pod warunkiem, że był on dla T. B. korzystniejszy, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie. Dodatkowo uwzględnienie zarzutu przedawnienia byłoby w tej sytuacji niezgodnie z zasadami współzycia społecznego.

Dalej stwierdzono, iż zgodnie z § 38 regulaminu wynagradzania pozwanej pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługiwała jednorazowa odprawa pieniężna. Zgodnie z postanowieniami Regulaminu pracownik nabywa prawo do odprawy w ostatnim dniu zatrudnienia – w przypadku rozwiązania umowy o pracę w związku z nabyciem uprawnień do emerytury i z dniem wydania orzeczenia lekarskiego stwierdzającego inwalidztwo w przypadku pracowników, którzy przeszli na rentę. Regulacja ta jest powieleniem art. 92¹ §1 kp. Zgodnie z najnowszą, ale utrwaloną już linią orzecznictwa, sformułowanie "przejście na emeryturę, rentę", zawarte w powołanym powyżej przepisie, oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika - rencisty na status wyłącznie rencisty bądź emeryta. W konsekwencji przyjmuje się, że odprawa rentowa przysługuje pracownikowi, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z tak rozumianym przejściem pracownika na rentę bądź emeryturę. W tym miejscu należy podkreślić, że ratio legis przepisu art. 92¹ §1 k.p. związane jest z tym, aby pracownik raz w życiu, w związku przejściem na emeryturę (rentę) otrzymał odprawę. Skoro świadczenie to ma charakter powszechny i jednorazowy, to przepisy je regulujące powinny być interpretowane w kierunku umożliwienia pracownikowi realizacji tego prawa. Nie można bowiem zapomnieć o charakterze tego świadczenia, które ma na celu ułatwienie pracownikowi dostosowanie się do nowych warunków bytowych. W związku z powyższym związek między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty może mieć charakter czasowy (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), przyczynowy (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia) bądź czasowo-przyczynowy (przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do emerytury lub renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia). Między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny, który występuje wówczas, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa do świadczenia, ale przyznanie świadczenia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia. Na poparcie swojego stanowiska Sąd Rejonowy powołał się na stanowisko judykatury tj. uchwałę SN z dnia 29 maja 1989r., III PZP 19/89, OSNCP 1990, nr 4 - 5, poz. 61; wyrok SN z dnia 23 listopada 1993r., I PRN 111/93, OSNCP 1994, nr 12, poz. 243).

W ocenie Sądu I instancji - w niniejszej sprawie występował związek czasowy, o którym mowa wyżej.

Sąd Rejonowy wskazał, iż odprawę można uzyskać tylko raz.

Zdaniem Sądu rejonowego, w rozpoznawanej sprawie T. B. przyznano rentę inwalidzką z tytułu wypadku przy pracy od dnia 30 sierpnia 1983r. Mimo ustalonego prawa do renty T. B. kontynuował zatrudnienie u kolejnych pracodawców. Dokumentacja załączona do akt nie dała podstaw do przyjęcia, że którykolwiek z nich wypłacił mu odprawę rentową, a strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie twierdzeń, że powód taką odprawę otrzymał – a to na nim spoczywał obowiązek dowodowy w tym zakresie. Pismem z dnia 2 września 2015r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę na podstawie art. 53 kp niedługo później (...) Oddział C. decyzją z dnia 18 listopada 2015r. przyznał powodowi prawo do częściowej emerytury. Zdaniem Sądu Rejonowego - nie ulega wątpliwości, że z dniem 18 listopada 2015r. T. B. stał się rencistą – emerytem i że w rozpoznawanej sprawie wystąpił związek funkcjonalny.

Powyższe, oraz fakt, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby powodowi wcześniej wypłacono odprawę pieniężną sprawiły, że Sąd Rejonowy uznał roszczenie powódki E. B. o zapłatę odprawy za uzasadnione.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kpc w zw. z art. 300 kp zasądzając je od dnia następnego po ustaniu stosunku pracy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2015r. roszczenie o odprawę emerytalną

jest wymagalne w każdym przypadku od dnia rozwiązania stosunku pracy (I PKN 508/97, OSNP 1999, nr 8, poz. 267). Pozwana jako datę ustania stosunku wskazała 30 września 2015r.

W punkcie 2 i 3 wyroku Sąd oddalił powództwo A. J. i J. P., a to z uwagi na fakt, że nie należą one do kręgu osób wymienionych w art. 63¹ §2 kp, zgodnie z którym prawa majątkowe ze stosunku pracy przechodzą po śmierci pracownika, w równych częściach, na małżonka oraz inne osoby spełniające warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powódki A. J. i J. P. mają skończone odpowiednio 41 i 38 lat i nie wykazały, że są uprawnione do pobierania renty rodzinnej po zmarłym T. B..

Na zasadzie art. 102 k.p.c. w związku z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd uznał, że należy odstąpić od obciążania A. J. i J. P. kosztami procesu mając na uwadze charakter roszczenia oraz uznając, że w sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki dające podstawę do odstąpienia od obciążenia ich kosztami procesu. Hipoteza art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia Sądowi rozpoznającemu sprawę pewną swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do odstąpienia od obciążania jej kosztami procesu. W ocenie Sądu zarówno charakter roszczenia, z jakim wystąpiły powódki jak i ich subiektywne przekonanie o słuszności dochodzonych roszczeń, pozwalały zastosować w rozpoznawanej sprawie omawianą normę. Należy zauważyć, że oddalenie powództwa nastąpiło wyłącznie na podstawie art. 63¹ §2 kp. Natomiast zasądzone roszczenie wchodzi w skład spadku, do którego są również uprawnione.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację wniosła pozwana zaskarżyła wyrok częściowo, a to w zakresie punktu 1 i zarzuciła :

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a to:

- art. 92¹ § 2 kp wobec nie wykazania przez powódkę niepobrania odprawy rentowej przez T. B. u poprzednich pracodawców - tj. (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) (gdzie pracował w okresie od 15.09.1976 r. do 30.06.1990 r.), C. B. P. Agencyjna (gdzie pracował w okresie od 01.07.1990 do 30.06.1991 r.) oraz w (...) (gdzie pracował od 01.07.1991 r. do 31.05.1992 r.), zatem poprzez złamanie zasady jednorazowości odprawy wyrażonej w tym przepisie;
- art. 6 kc w zw. z art. 300 kp wobec uznania, że to na stronie pozwanej ciążył obowiązek wykazania, iż T. B. nie pobrał odprawy emerytalno-rentowej u poprzednich pracodawców (opisanych powyżej), podczas gdy powódka zdołała wykazać tylko brak pobrania odprawy w MOSiR w K., zaś pozostała dokumentacja nie została odnaleziona, a właśnie z braku wypłaty odprawy u poprzednich pracodawców powódka wywodzi swe uprawnienie;
- art. 77 kp w zw. z § 41 Regulaminu Wynagradzania (...), który wszedł w życie 1 lipca 2007 r., a który przewiduje, iż zatrudnionym w Spółdzielni emerytom i rencistom z chwilą rozwiązania stosunku pracy odprawa emerytalno-rentowa nie przysługuje, podczas gdy T. B. był rencistą już w momencie zatrudniania się w Spółdzielni i przez cały okres pracy u pozwanej,
- § 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania Dz.U. z 1996 nr 60 poz. 282 oraz treści Rozporządzenia Rady Ministrów z 20.11.1974 r. w sprawie świadectw pracy i opinii (Dz. U. z 1974 nr 45 poz. 269) - oba te akty prawne nie wskazują bowiem na konieczność umieszczenia w świadectwie pracy informacji o pobranej odprawie emerytalno-rentowej - Sąd zaś zaaprobował stanowisko powódek, przyjmując pośrednio, iż gdyby odprawa była wypłacona, to taka informacja znalazłaby się w świadectwie pracy;

- art. 291 § 1 kp w zw z art. 61 kc w zw z art 300 kp wobec nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia, mimo iż odprawa emerytalno-rentowa wymagalna była w dniu 09.09.2015 r. (tj. dniu doświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia), zaś pozew wpłynął do Sądu w dniu 28.09.2018 r.;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów

przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania oraz przy braku wszechstronnego rozważenia dowodów, co doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na błędnym ustaleniu, że z treści świadectw pracy T. B. wynika, iż nigdy nie otrzymał on odprawy emerytalno-rentowej, podczas gdy dokonywanie takich wpisów w świadectwach pracy nie było obowiązkiem pracodawców, co jednak nie dowodzi nie pobrania odprawy emerytalno-rentowej, a także wobec uznania, że całość materiału dowodowego przemawia za uznaniem, że odprawa emerytalno-rentowa nigdy nie była wypłacona T. B. - podczas gdy w tym zakresie nie istnieją dowody z dokumentów, z uwagi na brak odnalezienia dokumentacji płacowej w archiwach;

3. błędy w ustaleniach stanu faktycznego polegające na błędnym przyjęciu, że:

- całość dokumentacji przemawia za ustaleniem, że odprawa emerytalno-rentowa nie została T. B. przez poprzednich pracodawców wypłacona (poza MOSiR K., z którego to powódki przedstawiły wyraźne zaświadczenie, że odprawa nigdy nie była wypłacona), podczas gdy dokumentacja tego rodzaju nie została odnaleziona przez powódki, a zatem Sąd I instancji poczynił nieuzasadnione domniemanie;
- umowa o pracę rozwiązała się w dniu 30.09.2015 i\, podczas gdy umowa ta rozwiązała się w dniu 09.09.2015 r., stąd uznać należy, iż odprawa stała się wymagalna w dniu 09.09.2015r., zatem w dniu złożenia pozwu (28.09.2018 r.) roszczenie było już przedawnione,
- pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę we wrześniu 2015 r., a przejściem na emeryturę częściową zachodzi związek funkcjonalny uzasadniający wypłatę odprawy.

Mając powyższe na uwadze pozwana wniosła o:

1. zmianę orzeczenia Sądu I instancji w pkt. 1, 4 oraz 5 poprzez:

- oddalenie powództwa E. B. o wypłatę odprawy emerytalno-rentowej w wysokości 12.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami,

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym w szczególności kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest uzasadniona.

W oceni Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok jest trafny albowiem odpowiada prawu. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie zgłoszonego roszczenia, a ocena dowodów nie narusza zasad określonych w art. 233 kpc. Dlatego Sąd Okręgowy w całości przyjął za własne ustalenia Sądu I instancji.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wskazać należy, iż Sąd I instancji wskazał prawidłowo przepisy oraz regulacje wewnętrzne, które miały zastosowanie w sprawie. Wywód prawny zaprezentowany przez Sąd I instancji jest

prawidłowy i nie wymaga dodatkowego wzmocnienia. Aczkolwiek, nie można się zgodzić z Sądem I instancji tylko w jednej kwestii, iż to na stronie pozwanej ciążył ciężar dowodowy w zakresie wykazania, iż zmarły T. B. otrzymał odprawę rentową u innego pracodawcy. Zdaniem Sądu Okręgowego, ciężar wykazania tych okoliczności leżał po stronie powodowej, bo to ta strona w procesie z faktu tego wywodziła skutki prawne. Nie zmienia to jednak oceny co do trafności wyroku, zapadłego w naprowadzonych wyżej okolicznościach faktycznych.

Sąd okręgowy podziela utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż decydujące znaczenie dla nabycia prawa do odprawy emerytalnej lub rentowej ma przejście na emeryturę lub rentę połączone z definitywnym ustaniem stosunku pracy, czyli zmiana pracowniczego statusu prawnego na status emeryta lub rencisty przez pracownika, który w związku z ustaniem stosunku pracy korzysta z uzyskanym uprawnieniami emerytalnymi lub rentowymi. Przyczyna ustania lub rozwiązania stosunku pracy, nie pozbawia pracownika prawa do przysługującej mu powszechnej i jednorazowej odprawy emerytalnej lub rentowej, skoro art. 92(1) par. 1 kp uzależnia prawo do tej odprawy od przejścia na emeryturę lub rentę w związku z ustaniem stosunku pracy, bez względu na przyczynę. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 2 marca 2010r. sygn.. IIPK 239/09. ,w wyroku z dnia 28 lipca 1999 r., I PKN 174/99.

W okolicznościach niniejsze sprawy zauważyć należy, iż zmarły T. B. spełniał potencjalnie warunki do nabycia prawa do odprawy rentowej po zakończeniu zatrudnienia w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w K., oraz po rozwiązaniu z nim umowy o pracę u pozwanej. Bowiem po rozwiązaniu umów o pracę z tymi pracodawcami uzyskał status rencisty, nie kontynuował zatrudnienia. Inaczej było w przypadku trzech pierwszych pracodawców, gdzie rozwiązanie umowy o pracę powodowało nawiązanie kolejnego stosunku pracy – bez przerw w zatrudnieniu.

Powódka wykazała, iż zmarły T. B. nie uzyskał odprawy rentowej z Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w K.. Fakt ten wynika wprost z zaświadczenia wydanego przez tego pracodawcę, a zatem uznać należało, iż odprawa rentowa należała się T. B. od pozwanej. Bowiem po ustaniu stosunku pracy, po jego rozwiązaniu przez pozwaną, uzyskał on z powrotem status rencisty.

Co do wysokości należnej odprawy rentowej podnieść się należy do regulacji wewnętrznych pozwanej. zgodnie z § 38 regulaminu wynagradzania pozwanej pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługiwała jednorazowa odprawa pieniężna. Zgodnie z postanowieniami Regulaminu pracownik nabywa prawo do odprawy w ostatnim dniu zatrudnienia – w przypadku rozwiązania umowy o pracę w związku z nabyciem uprawnień do emerytury i z dniem wydania orzeczenia lekarskiego stwierdzającego inwalidztwo w przypadku pracowników, którzy przeszli na rentę. Regulacja ta w sposób bardziej korzystny reguluje wysokość odprawy rentowej i emerytalnej w stosunku do treści art. 92(1) par. 1 kp. Zmarłemu T. B. należała się odprawa rentowa i to w wysokości określonej w regulaminie wynagradzania obowiązującym u pozwanej. Zwrócić należy uwagę, iż treść cyt. w regulacji jest taka sama jak treść art. 92(1) par. 1 kp – zgodnie z tym przepisem pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa rentowa lub emerytalna.. R. legis przepisu art. 92¹ §1 k.p. związane jest z tym, aby pracownik raz w życiu, w związku z przejściem na emeryturę (rentę) otrzymał odprawę.

Wobec powyższego nie jest trafny zarzut pozwanej, iż odprawa rentowa, o której mowa w regulaminie wynagradzania należy się jedynie tym osobom – pracownikom, których stosunek pracy uległ rozwiązaniu na skutek przejścia na rentę, a nie tym którzy będąc zatrudnieni jednocześnie mieli prawo do renty. Taka regulacja w oczywisty sposób dyskryminuje tych pracowników, a przede wszystkim jest niezgodna z prawem.

Reasumując, apelacja z wyżej wskazanych względów nie jest uzasadniona, dlatego na mocy art. 385 kpc podlega oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono myśli art. 98 kpc, mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego, oraz w oparciu o przepis par. 2 pkt 5 i par. 10 Rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. (Dz. U z 2018r. poz.265).

(-) sędzia del. Magdalena Kimel (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) sędzia Małgorzata Andrzejewska